

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Απ. 1, 10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1235

Β' Στάσις τῶν Χαιρετισμῶν
17 Μαρτίου 2006

Συντάκτης † ἐπίσκοπος
Αύγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ὁ ἄδυτος ἀστήρ

«Χαῖρε, ἀστέρος ἀδύτου Μήτηρ» (Ἀκάθ. ὕμν. 11α')

ΠΑΝΕ ΤΩΡΑ 14 αἰῶνες, ἀγαπητοί μου, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ ἀκούστηκε ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος στὸ ναὸ τῶν Βλαχερνῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως (τὸ 627 μ.Χ.). Τότε, ἔμειναν ὅλοι ἄγρυπνοι καὶ τὸν ἔψαλαν μεῖ ἐρὰ συγκίνησι ὄρθιοι· κανεῖς δὲν κάθησε.

Ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος ὑμνεῖ τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο γιὰ τὸ ἀκατάληπτο μυστήριό ποὺ ἐορτάζουμε τὴν ἡμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Εἶνε ἀριστούργημα, ποίημα ἀθάνατο. Ὁ ἄγνωστος ποιητὴς τοῦ μεταχειρίζεται γλῶσσα λογοτεχνική. Ὁ λόγος τοῦ δὲν εἶνε ὁ συνηθισμένος πεζὸς λόγος, ὅπως τῶν ἐφημερίδων ἢ τῶν ἄλλων συγγραμμάτων· εἶνε λόγος ποιητικὸς.

Τί θὰ πῆ **ποιητικὸς λόγος**; Ἡ ποίησις, δῶρο Θεοῦ κι αὐτὸ ποὺ διαθέτουν ἔξοχα πνεύματα, εἶνε σὰν ζωγραφία. Ὅπως ὁ ζωγράφος μετὸ πινέλλο παριστάνει τὰ διάφορα ἀντικείμενα καὶ νομίζεις ὅτι εἶνε ἀληθινά, ἔτσι κι ὁ ποιητὴς μετὸ λόγο τοῦ αἰσθητοποιεῖ τὰ πάντα, σὲ μεταφέρει σὲ κόσμους ὑπερόχους καὶ αἰωνίους. Ἡ ποίησις εἶνε ἢ γλῶσσα τῶν συναισθημάτων, μιὰ γλῶσσα ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἔχη πλούσιο αἶσθημα, ἐκεῖνο ποὺ ἀγαπᾷ θέλει νὰ τὸ κἀνῃ τραγούδι.

Παρατηρήστε τὴ **μάννα**. Στὴν καρδιά καὶ τῆς πιὸ ἀγράμματης μάννας ὑπάρχει ἕνας πλούτος συναισθημάτων, καὶ τὸν ἐκφράζει μετὸ ποιητικὸ λόγο. Ποιήτρια γίνεται ὅταν φωνάζῃ τὸ παιδί τῆς «μπουμπούκι μου», «λουλούδι μου», «χρυσὸ μου», «ἀστέρι μου»...

Ὅπως λοιπὸν ἡ μάννα ἐκφράζει τὰ αἰσθημάτων τῆς μετὸ γλῶσσα ποιητική, ἔτσι καὶ ὁ ἀνώνυμος ποιητὴς τοῦ Ἀκαθίστου, ποὺ ἀγαπᾷ τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο ὡς μητέρα τοῦ, ἐκφράζει τὴν ἀγάπη τοῦ αὐτῆ μετὸ γλῶσσα ποιητική.

Παίρνει εἰκόνες καὶ παραδείγματα ἀπ' ὅλη τὴ φύσι· τὰ βουνά, τὴ θάλασσα, τὶς λίμνες, τοὺς ποταμούς, τοὺς καταρράκτες, τὰ εὐγε-

νῆ μέταλλα, τοὺς πολυτίμους λίθους, τὰ φυτὰ, τὰ δέντρα, τὰ πουλιά, τὰ ζῶα, τὸν οὐρανὸ, τὰ ἀστρα... Παντοῦ βλέπει εἰκόνες τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου κατάλληλες γιὰ νὰ ζωγραφίσῃ τὸ ὑπέροχο μεγαλεῖο τῆς.

Σ' ἕνα χαιρετισμὸ λοιπὸν, ποὺ ἀκούσαμε σήμερα, παίρνει παράδειγμα ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ λέει: «**Χαῖρε, ἀστέρος ἀδύτου Μήτηρ**» (Ἀκάθ. ὕμν. 11α'). Δηλαδὴ ἀπλούστερα: Χαῖρε, Παναγία, διότι σὺ ἀξιώθηκες νὰ γεννήσῃς Ἐκεῖνον ποὺ εἶνε **τὸ ἄδυτο ἀστέρι**.

Ἐπάνω στὸν χαιρετισμὸ αὐτόν, ἀγαπητοί μου, θὰ κἀνω μερικὲς παρατηρήσεις.

* * *

Ἀστέρια! Εἶνε ἕνα θαυμαστὸ φαινόμενο. Τὰ ἀστέρια **τὰ θαυμάζουμε** ὅλοι καὶ πρὸ παντὸς οἱ ἐπιστήμονες. Γιατί; Πρῶτα - πρῶτα **γιὰ τὸ πλῆθος τους**. Ἄν ἔχῃς ὑπομονή, θὰ μετρήσῃς στὸν οὐρανὸ μετὸ γυμνὸ μάτι πέντε ἕως ἑξὶ χιλιάδες ἀστέρια. Ἄν ὅμως πᾶς στὰ μεγάλα ἀστεροσκοπεῖα τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς, ποὺ ὑπάρχουν τεράστια τηλεσκόπια, τότε θὰ δῆς, ὅτι τὰ ἀστρα εἶνε πολλὲς χιλιάδες, εἶνε ἀναρίθμητα ἑκατομμύρια, «ὡς ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης» (βλ. Γέν. 22,17 κ.ά.). Εἶνε ἀκόμη θαυμαστὰ τὰ ἀστέρια **γιὰ τὶς κινήσεις τους**. Δὲν εἶνε καρφωμένα σὲ μιὰ θέσι, ἀλλὰ κινουῦνται. Εἶνε «λεωφορεῖα» τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐκτελοῦν τακτικὰ δρομολόγια. Τὰ λεωφορεῖα τῆς γῆς ἔχουν καθυστερήσεις ἀπὸ λίγα λεπτὰ μέχρι πολλὰ ὥρες· τὰ ἀστέρια ἔχουν ἀπόλυτη ἀκρίβεια. Καὶ τρέχουν ἰλιγγιωδῶς· καὶ διαγράφουν τροχιὰς γύρω ἀπὸ ἕνα κέντρο. Θαυμαστὰ τὰ ἀστέρια γιὰ τὸ πλῆθος τους καὶ γιὰ τὶς κινήσεις τους. Θαυμαστὰ ἀκόμη **γιὰ τὴ λάμψι τους**. Ὁρισμένα ἀστρα ἐκπέμπουν φῶς. Νομίζουν πολλοί, ὅτι ὑπάρχει ἕνας ἥλιος. Λάθος. Οἱ ἀστρονόμοι λένε, ὅτι ὑπάρχουν ἑκατομμύρια ἥλιοι ποικίλων χρωμάτων. Ἐνα θεῖο

φάσμα, ένα θαυμάσιο πράγμα. Θαυμαστά όμως τὰ ἀστέρια καὶ **γιὰ τὸ μέγεθός τους**. Εἶνε ἤλιοι, πολὺ μεγαλύτεροι ἀπὸ τὸ δικό μας. Ὁ δικός μας ἥλιος, ἐν συγκρίσει μὲ τοὺς ἄλλους ποὺ ὑπάρχουν στὸ σύμπαν, εἶνε νᾶνος· τόσο μικρὸς εἶνε.

Λένε, ὅτι κάποτε ἕνας ἄπιστος συναντήθηκε μ' ἕνα πιστό. —Δὲν πιστεύω ἐγὼ στὸ Θεό, ἔλεγε, δὲν ὑπάρχει τίποτα ὕλη καὶ μόνο ὕλη. Ἔχεις ἐσὺ καμμιὰ ἀπόδειξι νὰ μὲ πείσης;... Ἦταν μεσημέρι καὶ ὁ πιστὸς ἀποκρίνεται: —Περιμένε... Ὅταν βασίλεψε ὁ ἥλιος τὸν παίρνει, ἀνεβαίνουν σ' ἕνα ὕψωμα καὶ τοῦ λέει: —Κοίταξε ψηλὰ καὶ δὲς τ' ἀστέρια. Σὲ ρωτῶ, **ποιός τὰ ἔκανε;**... Τρομερὸ ἐρώτημα αὐτό. (Δυὸ πράγματα, ὅπως εἶπε κάποιος, ἀποδεικνύουν ὅτι ὑπάρχει Θεός· τὸ ἕνα εἶνε τ' ἀστέρια τ' οὐρανοῦ, καὶ τὸ ἄλλο —τὸ ἀκόμη μεγαλύτερο— ἢ συνειδησις ποὺ ὑπάρχει μέσα μας). Ὅπως δὲ μ' ἔχεις νὰ πῆς, ὅτι ἕνας πύραυλος ἢ ἕνα διαστημόπλοιο ἔγιναν μόνα τους, πολὺ περισσότερο τὰ ἀστέρια. Κοπιάζουν χρόνια οἱ ἐπιστήμονες νὰ φτειάξουν ἕνα διαστημόπλοιο, κι ἀφοῦ τὸ φτειάξουν δὲν προλαβαίνει κάποτε νὰ λειτουργήσῃ καὶ ἐκρήγνυται· διότι εἶνε ἀτελῆ τὰ κατασκευάσματα τῶν ἀνθρώπων. Ὅπως λοιπὸν γιὰ ἕνα ἀεροπλάνο, γιὰ ἕνα διαστημόπλοιο, γιὰ ἕνα πύραυλο δὲ μ' ἔχεις νὰ ποῦμε, ὅτι ἔτσι φύτρωσε, πολὺ περισσότερο γιὰ τὰ ἀστέρια δὲ μ' ἔχεις νὰ ποῦμε ὅτι ἔγιναν τυχαῖα. *«Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα»* (Ψαλμ. 18,2).

Ἄλλ' ἐκτὸς ἀπὸ τ' ἀστέρια αὐτὰ ὑπάρχουν καὶ κάτι ἄλλα, ποὺ πολὺ τὰ θαυμάζει ὁ μάταιος κόσμος. Ποιὰ εἶν' αὐτά; Δὲν εἶνε φυσικὰ ἀστέρια. Ἡ γλῶσσα τοῦ κόσμου τούτου τοῦ *«ἀπατεῶνος»* (Ἀκάθ. ὕμν. Μ), *«ἀστέρια»* ὀνομάζει — ποιὰ; Δὲν θέλω νὰ μεταχειρισθῶ σκληρὰ γλῶσσα. *«Ἀστέρια»* ὀνομάζει κάτι γύναια ἐκφυλα καὶ διεφθαρμένα, ποὺ δὲ γνωρίζουν τιμὴ, ἀλλὰ βγαίνουν ἀδιάντροπα στὸ θέατρο καὶ στὸν κινηματογράφο καὶ προκαλοῦν τὰ κατώτερα ἔνστικτα. Οἱ διαβόητοι λοιπὸν **ἠθοποιοὶ καὶ καλλιτέχνες** τοῦ Χόλλυγουντ ὀνομάζονται *«ἀστέρια»*. Τί ἀστέρια! πυγολαμπίδες, πυροτεχνήματα ποὺ ἀμέσως σβήνουν καὶ ἐξαλείφονται. *«Ἀστέρια»* ὀνομάζουν ἀκόμα, στὴν Ἑλλάδα καὶ στὸν κόσμον, τοὺς **ποδοσφαιριστάς**: ὅσους ξέρουν νὰ δίνουν κλωτσιᾶς στὴ μπάλλα, ποὺ ἔγινε ἡ θεὰ τῶν φιλάθλων. Ἐρησκεία γι' αὐτοὺς σήμερα δὲν εἶνε ἡ πίστις τῶν πατέρων μας. Δὲν τοὺς συγκινεῖ ὁ Χριστός, ἡ Παναγία, ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος, τὰ

μεγάλαι καὶ ὑψηλά. Τοὺς συγκινεῖ καὶ τοὺς ἐξάπτει μέχρι φανατισμοῦ ἕνα παιχνίδι· δὲν κατηγορῶ τὴ νεότητα, ἄλλοι τὴ φανατίζουν. Αὐτοὶ ὀνομάζουν ὅσους διαπρέπουν στὰ λακτίσματα, *«ἀστέρια»*. Τί ἀστέρια; Τῶν κάτω ἄκρων!

* * *

Κάποια μέρα ὅμως, ἀγαπητοί μου, **ὄλα τ' ἀστέρια θὰ σβήσουν**. Ὅπως σβήνουν τ' ἀστέρια τοῦ καλλιτεχνικοῦ καὶ τοῦ ἀθλητικοῦ στερεώματος, ἔτσι θὰ σβήσουν καὶ τὰ φυσικὰ ἀκόμη ἀστέρια. Φαίνονται στὸν οὐρανὸ ἐπὶ χιλιάδες τώρα χρόνια· ἀλλὰ θὰ ῥθῃ, ναὶ θὰ ῥθῃ μέρα ποὺ θὰ σβήσουν. Ὅπως ὁ καντηλανάφτης σβήνει τὰ φῶτα κι ὁ ναὸς βυθίζεται στὸ σκότος, ὅπως ἐσὺ σβήνεις στὸ σπῆτι τὸ φῶς μ' ἕνα κουμπί, ἔτσι μιὰ μέρα θὰ σβήσουν ὄλα τὰ ἄστρα. Κι αὐτὸς ὁ ἥλιος θὰ σβήσῃ· ἔτσι λέει ἡ Γραφή (βλ. Μαθ. 24,29· Μάρκ. 13,24· Ἀπ. 9,2).

Μέσα στὴν κοσμοχαλασιά, στὴ φθορὰ καὶ τὴ διάλυσι τοῦ σύμπαντος, τί μένει; *«Τὰ πάντα ρεῖ καὶ οὐδὲν μένει»*, εἶπε ὁ ἀρχαῖος μας φιλόσοφος, ὁ Ἡράκλειτος. Καὶ ἡ ἅγια Γραφή βεβαιώνει: *«Ματαιότης ματαιότητων, τὰ πάντα ματαιότης»* (Ἐκκλ. 1,2). Ἐνα μόνο δὲν φθείρεται, ἕνας ἥλιος δὲ σβήνει, ἕνα ἀστέρι θὰ μείνῃ *«ἄδυτο»*, δὲ θὰ βασιλέψῃ ποτέ. Ποιό; **Σύ, Χριστέ**, εἶσαι τὸ ἀστέρι ποὺ δὲ θὰ σβήσῃ.

Προσπαθοῦν νὰ τὸ σβήσουν. Ἀλλὰ ματαιοπονοῦν. Ὅταν ἤμουν κάποτε στὴ Θεσσαλονίκη, περπατοῦσα στὸ δρόμο· καὶ βλέπω ξαφνικὰ ἕνα τρελλὸ νὰ σκαρφαλῶνῃ σὰν γατὶ σ' ἕνα τηλεγραφόξυλο κι ἀπὸ ἑκεῖ νὰ φτύνηρ σινεχῶς. —Κατέβα κάτω, τοῦ φώναζαν. —Θὰ σβήσω τὸν ἥλιο! ἔλεγε. Νόμιζε ὁ ἀνόητος, ὅτι μὲ τὸ σάλιο του μπορεῖ νὰ σβήσῃ τὸν ἥλιο. Ἀλλὰ τὸ ἴδιο κάνει καὶ ὅποιος νομίζει, ὅτι μὲ τὴν ἀθεΐα του θὰ σβήσῃ τὸν ἥλιο, τὸ ἀστέρι τὸ ἄδυτο, τὸ Χριστό.

Αὐτὸν ὕμνεῖ σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας. Κ' ἐμεῖς μὲ πίστι σ' αὐτὸν συγκεντρωνόμεθα. Ἐὰν δὲν πιστεύουμε, γιατί νὰ ἐρχώμαστε στὴν ἔκκλησία; **Ὁ Χριστὸς ἢ εἶνε ἀλήθεια ἢ εἶνε ψέμα**. Ἐὰν εἶνε ψέμα, τότε νὰ ἐνωθοῦμε μὲ τοὺς μαρξιστάς, τοὺς ἀθέους καὶ ἀπίστους, νὰ φύγῃ ἀπ' τὸν κόσμον τὸ ψέμα.

Ἄλλ' ὄχι! δὲν εἶνε ψέμα. Μπορεῖ νὰ εἶνε ψέμα ὁ ἥλιος, ψέμα ἡ σελήνη, ψέμα τὰ πάντα. Ἐνα δὲν εἶνε ψέμα, εἶνε ἀλήθεια τετραγωνικὴ καὶ ἀκαταμάχητος· ὅτι **ὁ Χριστὸς ζῆ καὶ βασιλεύει**. Αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων! Καὶ γεμάτοι εὐγνωμοσύνη πρὸς τὴν Παναγία ποὺ τὸν γέννησε ἄς τῆς ποῦμε: *«Χαῖρε, ἀστέρος ἀδύτου Μήτηρ»*· ἀμήν.

† **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**